

- Komisja nie była uprawniona do przyjęcia wytycznych, ponieważ prawodawca Unii ma ograniczone uprawnienia w dziedzinie energii. Zgodnie z art. 194 TFUE nie można narzucać państwom członkowskim systemów wsparcia na rzecz energii ze źródeł odnawialnych, neutralnych z punktu widzenia technologii, ponieważ stanowi to naruszenie ich suwerennych praw w dziedzinie energii. Komisja Europejska nie jest prawodawcą Unii i nie może wykorzystywać wytycznych w celu przyjęcia „quasi-prawodawstwa”, które jest sprzeczne z przepisami prawa wtórnego Unii, to znaczy z dyrektywą 2009/28/WE dotyczącą energii ze źródeł odnawialnych.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia.
- Przyjmując wytyczne, Komisja naruszyła obowiązek uzasadnienia, a więc istotny wymóg proceduralny. Ani w samych wytycznych, ani w ocenie wpływu nie można znaleźć wystarczającego uzasadnienia dotyczącego strategicznego wyboru polegającego na narzuceniu zasadniczo wszystkim państwom członkowskim obowiązku przyjęcia systemu przetargowego, neutralnego z punktu widzenia technologii, w celu wsparcia energii ze źródeł odnawialnych.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.
- Przyjmując wytyczne, Komisja naruszyła ponadto zasadę proporcjonalności, ponieważ wytyczne przewidują instrumenty, które nie są odpowiednie do osiągnięcia zamierzonych celów polegających na promowaniu celów Unii w zakresie energii ze źródeł odnawialnych i na złagodzeniu skutków w postaci zakłócenia. Owe instrumenty nie są też proporcjonalne, ponieważ stwarzają nadmierne obciążenia zarówno po stronie prawie wszystkich państw członkowskich, które będą musiały zreformować swe systemy wsparcia na rzecz energii ze źródeł odnawialnych, jak i po stronie podmiotów indywidualnych, które będą musiały wziąć na siebie dodatkowy ciężar administracyjny wynikający z udziału w postępowaniach przetargowych.
4. Zarzut czwarty dotyczący nadużycia władzy.
- Przyjęcie wytycznych stanowi nadużycie władzy przez Komisję. Jak się wydaje, Komisja, przyjmując wytyczne, usiłowała stanowić prawo w dziedzinach, w których prawodawca Unii nie jest właściwy, i sugeruje, że środki istotnie zmierzające do harmonizacji w zakresie wsparcia na rzecz energii ze źródeł odnawialnych w Unii mają na celu zapewnienie zgodności niektórych środków pomocy państwa z rynkiem wewnętrznym.

Skarga wniesiona w dniu 26 września 2014 r. – Omega przeciwko OHIM (Przedstawienie obrazka w kolorach czarnym i białym)

(Sprawa T-695/14)

(2014/C 409/78)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Omega International GmbH (Bad Oldesloe, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Becker)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 18 lipca 2014 r. w sprawie R 1037/2014-5 i zarejestrowanie znaku towarowego pod numerem zgłoszenia 12 174 215 w charakterze znaku towarowego;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy przedstawiający obrazek w kolorach czarnym i białym dla towarów i usług z klas 3, 5, 32 i 33 – zgłoszenie nr 12 174 215

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Oznaczenie jest zdolne do tego, by pozwolić przeciętnie zainteresowanemu konsumentowi na odróżnienie towaru.

**Odwołanie wniesione w dniu 22 września 2014 r. przez Bernata Montaguta Viladota od wyroku
wydanego w dniu 15 lipca 2014 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-160/12
Montagut przeciwko Komisji**

(Sprawa T-696/14 P)

(2014/C 409/79)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Bernat Montagut Viladot (Schaerbeek, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci F. Rodríguez-Gigirey Pérez i J. Simón Sánchez)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 15 lipca 2014 r. w sprawie Montagut/Komisja, F-160/12;
- uwzględnienie skargi wniesionej przez B. Montaguta Viladota w sprawie F-160/12, poprzez stwierdzenie jej dopuszczalności i zasadności;
- uwzględnienie żądania wnoszącego odwołanie zgłoszonego w pierwszej instancji zgodnie z art. 139 regulaminu postępowania, poprzez stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 8 lutego 2012 r. odmawiającej umieszczenia B. Montaguta na liście rezerwy kadrowej oraz
- obciążenie strony przeciwnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie wniesione zostało od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 15 lipca 2014 r. w sprawie Montagut/Komisja, F-160/12, w którym oddalono skargę wniesioną przez wnoszącego odwołanie na decyzję komisji konkursowej konkursu EPSO/AD/206/11 (AD 5) o nieumieszczeniu jego nazwiska na liście rezerwy kadrowej sporządzonej w wyniku tego konkursu.

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa przy dokonywaniu przez sąd wykładni norm dotyczących postanowień tytułu 3 pkt 2 załącznika do ogłoszenia o konkursie oraz wykładni hiszpańskich przepisów dotyczących dyplomów wyższych uczelni.
 - Wnoszący odwołanie podnosi w tym względzie, że sąd skupił się wyłącznie na tym, że dyplom wyższej uczelni B. Montaguta nie jest „dyplomem oficjalnym”, czego wnoszący odwołanie nie kwestionuje ani nie neguje, nie oceniając wbrew własnemu orzecznictwu, że dyplom B. Montaguta jest dyplomem wyższej uczelni, co jest wymogiem określonym w ogłoszeniu, który brzmi „poziom wykształcenia odpowiadający pełnemu cyklowi co najmniej trzyletnich studiów wyższych, potwierdzony dyplomem”.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady pewności prawa.
 - Wnoszący odwołanie podnosi, że sąd w wyroku nie przeprowadził właściwej ani zasadnej oceny hiszpańskich przepisów – Ley de Universidades 6/2001 (ustawa o szkolnictwie wyższym) – w zakresie dyplomu wyższej uczelni posiadanego przez B. Montaguta do celów umieszczenia go na liście rezerwy kadrowej, ani nie postąpił zgodnie ze swym własnym orzecznictwem dotyczącym podobnych przypadków (Thomé/Komisja, F-97/12), ani też nie przestrzegał warunków ogłoszenia o konkursie zgodnie z normami dotyczącymi postanowień tytułu 3 pkt 2 załącznika do ogłoszenia o konkursie.